

ORADEA-MARE (NAGYVARAD)

Joi 3 Sept. st. v.
15 Sept. st. n.

Va esi joia si duminca.

Redacțiunea în
Közép-utca nr. 395.

Nr. 66.

ANUL XVII.

1881.

Prețul pe un an 10 fl.
Pe $\frac{1}{2}$ de an 5 fl.; pe $\frac{1}{4}$
de an 2 fl. 70 cr.
Pentru România 2 galbeni.

Mintea și norocul.

— Novelă. —

(Urmare.)

Fiind la fruntarie, este frecventat, mai cu seamă pe timp de veră din partea boerilor și boerócelor de prin România liberă și regală, care plecând adecă boerii și boerócele, la băi în Europa, se opresc adese ori aici și petrec aici, căci și Bidinescii face parte din Europa, și are indetule băi, ba pôte încă pré multe, cât în privința trebuințelor poporațiunii locale, deci se pot folosi de acele băi și străinii, în număr ori cât de mare.

Când cineva merge în străinătate trebuie să aducă câte ceva din călătorie la cei cari au ramas p'acasă. Mulți prăvăliași din Bidinesci fac treburi foarte bune cu boerii și boerócele de prin România liberă și regală (decă nu-s boeri și boeróce, vor fi din altă tagmă a societății.) Mai cercetate sunt magazinele giuvaergiuilor de a doua mână. Acolo străinii găsesc scule mai ieftinóre, tocmai bune de cadouri pentru cei de p'acasă, adecă: calicie luciă.

În o zi de veră intră în un atare magazin o femeia legată la cap cu o tistimea, și îmbrăcată ca jupănesele de prin România.

Giuvaergul o întimpină cu mare complezență, căci în praxa sa, avusese adese ori a face cu asemenea jupănese, care, trimise de duducele (domnișórele) lor, tērgiau câte odată pentru sume însemnate.

— Sluga plecată, cu ce vă pot servi, — întrebă giuvaergul, frecându-și mânilor și zimbînd dulce.

— Am să fac un tērg bun cu dta, — duse femeia, — școtēnd o cārpă legată la capete, în care avea de bună seamă punga cu Napoleoni, după cum credea giuvaergul.

— Pofțiți, porunciți, alegeți-ve, — observă giuvaergul, frecându-și mânilor și mai tare și zimbînd și mai dulce.

— Decă-i vorbă de ales, alege dta, — răspuse jupănesa ocupată de a desnodă cārpă.

— Spune-ți-mi numai ce pofțiți, din care pofțiți, cât pofțiți, cum pofțiți, — înșiră giuvaergul.

Jupănesa desnodase acum cārpă și scóse din ea mai multe scatulce.

La acéstă vedere zimbetul dulce se opri pe buzele giuvaergului. El avea zor de vēndare, căci i trebuia bani, pentru a-și face plățile. Nu eră nici de cum dispus a cumpără, fie cât de ieftin. Jupănesă însă intrase nu ca să cumpere, ci ca să vēndă ea lui. Acéstă nu-i venia la socotelă și ietă de ce peri dispozițiunea sa cea bună la moment,

— Am o grămadă de scule prețioase și voiesc să-ți le vēnd. Iēn privesce, și spune-mi, ce poți să-mi dai pe ele. Cu aceste cuvinte jupănesă deschise tóte șatulcele una după alta și le presentă giuvaergului.

Eră o mulțime de giuvaere, tóte de aur, cu petre scumpe și sclipitóre.

Atăta bogăție n'ar fi presupus nici chiar giuvaergul în cārpă jupănesei; se fi fost cārpă plină de Napoleoni și n'ar fi prețuit nici pe jumătate, cât prețuia sculele din ea. La altă ocaziune giuvaergul s'ar fi implut de mare respect cătră o persoană, care dispunea de asemenea comóră, dar acum fiind înșelat în așteptările sale, și mai cu seamă ne avēnd bani cu ce cumpără, se implu de venin, ier nu de respect la acéstă vedere, și devenind nepoliticos:

— Ho, ho, — duse cu vocea aspră, — scule d'astea nu se cumpără numai așa, și dela ver-cine.

— Domnule, eu nu sūnt ver-cine, — răspuse jupănesă cu vocea tremurândă, — nu scim, de emoțiune, seū de spaimă. — Dta însă pôte n'ai atăți bani, pentru ca să-mi poți plăti, — adause stringēndu-și giuvaerele.

Omul nu se înfuriēză nici odată mai tare, de cât când i spui un adevēr resimțit și de el, un adevēr, care-l superă destul și fără ca să-i mai fie aruncat în față din partea ta.

— Decă am bani, ori n'am bani, nu este trēba dtale, — strigă giuvaergul cu fața aprinsă, — dar datorita mea este să cercetez de unde ai dta aceste scule scumpe. Petrache mēi, du-te și chiamă un om de poliție.

Petrache, băiatul de prăvălie, se duse îndată.

— Dór nu mi vei face acéstă rușine domnule, chiamă pe băiat înapoi, — se rugă jupănesă.

Giuvaergul pôte și-ar fi luat încă seamă, dar băiatul din întēmplare, întâlnește îndată la ușă un om de poliție, și veni cu el.

Jupănesă fu dusă la cercetare.

Întrebată de jude, de unde are acele scule scumpe, răspuse, că i le-ar fi dat un boer.

Ce boer?

Cocon Iancu.

Ce fel de Iancu?

Nu scia alt nume.

Judele de instrucțiune, care eră informat despre omorul din Bucuresci, nu se mulțami cu acest respuns și pe baza temerilor sale o opri la închisóre preventivă, pentru a urmă cercetarea mai departe.

Theochar Alexi.

(Va urmă.)

S E L I Ș T E

În satul femeilor frumoase.

— Seliște lângă Sibiu. —

Ce este mai plăcut decât a petrece între femei frumoase? Farmecul lor grațios atrage chiar și pe omul cel mai rece. Cine nu s'ar dori dară în societatea lor? Filosofii cei mai mari recunosc, că între toate tesele de studiat cea mai minunată este — frumsețea femeiescă.

Unul din cei ce studiază cu multă plăcere această tesă, am primit dară cu cea mai mare bucurie invitarea pe timpul petrecerii mele la esoposia din Sibiu, ca să fac parte din o societate, ce va întreprinde o excursiune în o comună, care — afară de alte calități emnente ale sale — e vestită și pentru frumsețea femeilor sale.

Este însemnat deja în fruntea acestei schițe, că acea comună se numește Seliște; șirele anterioare dară nu mai conțin nici o enigmă în privința localității.

E bine, nu este necesar să ve spun, că simțeam impresiunea cea mai plăcută în momentul plecării noastre. Am umblat prin multe părți ale Transilvaniei, am admirat nenumărate pozițiuni romantice, am fost încântat în multe locuri de frumuseți femeiesci și de costumuri; însă, după asigurarea primită, toate aceste aveam să le ved în Seliște întrunite la un loc și urcate la gradul cel mai înalt al măsurii estetice.

Eră o frumoasă demință de duminică. Noi, afară de una damă, toți bărbați, pornirăm cu veselie la această desfătare delicioasă, și abia observam regiunea romantică prin care treceam.

În alte împrejurări asta singură eră de ajuns, spre a oferi ochilor și sufletului cele mai admirabile puncte de repaus și de plăcere. Dar acuma, când ne așteptam a ved frumosele Seliștene, cine se mai interesă de romanticitatea ce farmecile sale deschidea ochilor nostri?

Deu, eră frumoasă calea pe care inaintam! De-a stânga noastră se 'ntindea o catenă de deluri, îmbrăcate cu păduri verzi și umbrose, sub cari ni surideau mulțime de sate frumoase românești. În vârful acestor deluri, ca regele pe tron, se 'nnălță în depărtare betranul Surul, privind cu majestate în gîur de sine și vedend de ambele părți fii de aceeași mamă, dar împărțiți în două țeri... În dreapta noastră coline, cari încetul cu încetul se prefac în șes, spre a se urcă ierăși d'a formă o nouă ghirlandă de deluri și munți... La spate vedeam Sibiuul cu forma sa antică, și inapoia lui șerpuia pe del în sus drumul cătră Făgăras, drum ce trece prin Șelimber, unde Mihaiu Vitezul a dat o bătaie atât de crâncenă lui Sigismund Báthori... Înaintea noastră coline și văi, trecem un sat două și ietă la stânga noastră, la pôlele delului, la umbră de codru verde, zărim — după călătorie de trei ore — comuna Seliște.

Două biserici, a treia în del, case frumoase, ietă ce putem deosebî primul moment.

În scurt timp calea se 'ncovoie, părăsim drumul de țeră pe care inaintasem și care conduce la Alba-Iulia, și în câteva minute sosim la Seliște.

La casa primă în stânga un ol cu apă rece pus în ferestă așteptă pe trecători să-și stempere setea. O datină acesta care se observă în mai multe părți locuite de români. Cel ce pune olul cu apă rece în ferestă, pentru ca setoșii să se recoreze, face o faptă bună, care va fi respătită — în cer.

Noi nu deterăm privilegiu celui ce a pus olul în ferestă, ca să-și înmulțescă faptele bune, ci inaintarăm

pană la birtul „Ungaria“ din piață, care se află în apropierea nemijlocită a „Otelului Bucuresei“.

Societatea din care faceam parte, deja sosise și plecase a vizită comuna. Nici oinu zăbovirăm mult, ci întărindu-ne cu puțină „țuică“, beutură națională, plecaram după ceialalți.

Pretorul local, dl I. Muciu Ureche, cu cunoscuta-i complesanță ni făcu pe Ciceronele, arătându-ne tot ce este remarcabil în Seliște: biserici, școlă mare cu etagi, și ne informă despre progresul ce acesta comună a făcut.

Ne crescea inima de bucurie ascultând acesta descriere. Ce bine ar fi decă amă avē multe comune ca Seliște, și cum am vedut an că este Reșinari, ier acuma și Boița! Par că fie-care e câte un oraș!

Ca în Reșinari și Boița, așa și la Seliște, casa cea mai mare este școlă. Școlari mulți, învățatori harnici, requisite la înălțimea învățământului modern; ietă ce frumos se îndeplinesc toate condițiunile înaintării în cultură! Pentru aceea găsirăm în popor atăta oameni desțepți și luminați, cari pot să converseze cu ori și cine; pentru aceea se observă la tot pașul semnele de civilizațiune: case frumoase, curate, strade pardosite, lampe, îmbrăcăminte făcute cu gust etc.

Toate aceste ne delectau nespuse de plăcut. Totuși, s'o spunem verde, mai eră ceva, ce pe noi unii — interesați de studii estetice — ne desfetă și mai mult: frumsețea țerancelor.

Ceea ce ni se spunea din Sibiu, aici se adeveri în faptă. Seliște e un cuib de femei frumoase. La fie-care casă două-trei, care de care mai frumoasă. Niște figure clasice, demne de o potrivă de penelul pictorului și de delta sculptorului. Cine le vede, le admiră, și omul cel mai prosaic se inspiră de idei înalte.

Și, ce joc al sorții! Aceste femei frumoase, menite d'a îndulci viața unui bărbat, în mare parte nu pot să îndeplinescă această misiune sântă. Bărbații lor sînt mai toți oiieri, și ca atari petrec la oi, în depărtare mare, peste graniță, pană prin Dobrogea, de unde nu se rentorc decăt la doi-trei ani. Bărbații prin Dobrogea la oi, femeile acasă la resboiu, acesta e sörtea locuitorilor din Seliște. Și pană când bărbații p'acolo își câștigă parale și se rentorc cu punga plină; femeile, ducend o viață morală, prin industria lor de casă gătesc o mulțime de obiecte ce se vënd cu preț bun.

Din acest mod al traiului rezultă dară, că în Seliște sînt multe femei, și puțini bărbați. Bietele femei abia ată cu cine jucă la petreceri. Va să đică, prețul bărbaților acolo e mare...

După ce făcurăm câteva vizite pe la unii membri ai inteliginței și fruntași ai poporului, ne întrunirăm la otelul „Ungaria“ la un banchet, cu care ne onoră inteligința locală.

Petrecerea fu foarte veselă. Două din cele mai frumoase Seliștene, Bonița și Măița, fine ale ospetarului, serviau la mesă. Dar apoi și deveniră ținta tuturor complimentelor și glumelor drăgălașe.

Încă nu terminarăm prânțul, când de sub ferestă în piață începū să sune musica și poporul se adună la joc, la horă. Un timp ascultarăm toți cu paciință toastele, dar apoi sărirăm la ferești să vedem danțul.

Ce tablou farmecător! Îmi părea că sîm în Italia! (Unde încă nici odată n'am fost!) Costumul femeilor îmi reamintă pe cel de acolo! Dar frumsețea lor? Părea că ved un chor de ține. Vedut-am și în alte locuri singuratices țerance frumoase, dar atât de multe — într'un loc, nici odată.

Mai toate sînt bēle, nalte, și aū un costum foarte simplu, dar cu gust de model. Pe cap vël alb de borangic fin, cu vergi albe; la güt mărgel, salbă; camașă de pânză, cusută pe mâneci cu altiță și cu cio-

cănele; pieptar de miel, desfumat; șurț de lână, frumos brodat cu mătășărie, la trup legate cu brâu (baer,) ciorapi și păpuți.

Este caracteristic, că fetele poartă șurțe vargate, dar apoi mai târziu după ce se mărită îmbracă șurțe negre. Dăru pentru ca să gelască pe bărbații lor din — Dobrogea!

Fecioare și flacăi, neveste și voinici, danțau colo jos cu însuflețire. Șciți ce danțau? „Romana”. Și, trebuie să constat, că mai bine decât în multe baluri ale inteligenței.

Tinerii cari se aflau în societatea noastră, impresionati de atâta farmec, nu se putură conțeni, ci se duseră și ei jos între popor, și luară parte în joc cu câte o neoașă românească, „cu obrași furați din sora”, dar arangiatori remaseră tot junii din popor.

După tineri, încetul cu încetul se dete jos totă societatea, spre a se pute delectă mai apröpe în danțul junimei. Mai apoi exemplul tinerilor fu imitat și de câte unul din cei mai în etate, și în urmă inteligență și popor își petreceau dimpreună.

Ce pecat, că din asemenea petreceri nu se însămnă încă reginele balului. Cu ce plăcere aș pute să îndeplinesc de asta-dată și eu gingașul rol de raportor! Cu toate acestea nu pot să nu notez aici ceea ce aușii șoptindu-se lângă mine: „Între toate fetele cea mai frumoasă e cea naltă de colo, cu salbă la güt! Cum se chiamă?” — „Maria Ilea”.

După „Romana”, se jucă un danț popular, apoi „Quadrille”, vals, și toate jocurile populare usitate pe acolo. În aceste din urmă câte un voinic luă la joc câte două trei jucătore și le învėrtiă, de-ți eră drag să-i privești.

Erau sprinteni voinicii, mlădioși și viguroși, isteți la joc și în conversațiune. În paușă ei își făceau țigarette și fumau cu eleganță. Dar se uitau cam cordiș pe cei domnișori, cari după joc nu se depărtară de fete, ca ei, ci continuau a conversa cu ele...

Nu ne mai puteamț despărți din acēsta frumoșă idilă românească. Dar nopțea se apropiă, și ne aducea aminte să plecăm.

Nu fără mare greutate, reeșirăm a reziste amabilei ospitalități, și în fine plecarăm.

Pe cale mi-am diș:

— Ne petrecurăm escelent, vėdurăm ceea ce nu voiu uită totă viața mea! Dar ce rău imi pare, că în asta di n'am vėdüt în gür de mine și căți-va dușmani ai națiunii mele, cari ne tot hulesc poporul. Cu ce drag li-aș fi diș: „Vedeți de ce e capabil poporul român!”

Ioșiř Dulcanu.

O întimpinare făcută lui Ion Brătianu.

Mehadia, 9 sept.

Ca fulgerul din cerul senin să lățișe în 8 sept. sėra vestea printre óșpeții băilor, că marele bărbat al romănilor, Ion Brătianu, mäne diminėta are să trecă cu trenul dela Viena pe la gara băilor Herculane spre Bucuresci.

O mișcare neobiciuită se porni prin salonul de cură, a cărei rezultat a fost, că în altă di diminėta la 8¹/₂ ore se adună la gară un numer frumos de romăni din toate părțile locuite de fiii acestui popor, cari se aflau la băi, dintre cari nici damele nu lipsiau. De odată ni să aduce la cunoșcință o telegramă adresată dlui Fălcoianu, directorul căilor ferate romăne, în care acesta se avisează, că Brătianu va trece pe la Mehadia abiă mäne-di. E ușor de esplicat simțirea neplăcută ce a produs în noi acēsta neașteptată scire. Fiind că însă

nu eră mult timp până a sosi trenul, ne hotărirăm a-l așteptă.

Căt de mare ni-a fost suprinđerea, când trenul sosind zărirăm într'un cupeu pe adoratul nostru óspe. „Iecă Ion Brătianu” se auđia de pe toate buzele și de odată se adunară toți la ferēsta cupeului unde eră Brătianu, care vėđend, că n'a reușit a remănē incognito, s'a dat jos din cupeu.

Acum dl Chițu v.-președintele camerei, întinđendu-i un buchet de flori, îl bineventă în câteva cuvinte în numele celor adunați și-i presentă pe următorii: dd. Berindeiu director gen. al ministeriului de resboiu, Teodoro șef de divisiune în ministeriul justiției, dr. Calinderu șeful serviciului la spitalul Brancoveanu, Pruncu prefectul Iașului, Chabudianu mare proprietar dela Roșiorii-de-Vede, majorii Cocaneanu și Cucalițan din Craiova, Zenide, procuror la curtea d'apel din Bucuresci, Diamandescu proprietar mare din Bucuresci, Mucșoreanu primariul T.-Severinului, I. Beleş vicariul episcop. dela Oradea, Ládai jude pensionat la curtea de cassatiune din Budapesta, dr. Popovicu, dr. Vuia; apoi dna Chabudianu, dna Vuia, sel. Aceste persoane cu capetele descoperite steteau în cerc în gürul lui Brătianu, care întinse și strinse mânia fie-căruia cu afecțiunea dulce ce-l caracterizează.

Când i-s'a prezentat dna Vuia: „Nepóta lui Vasilie Maniu”, Brătianu i dișe: „Ah! o bănătencă!” Și apoi făcū elogii femeilor romăne de pe la noi, dičend cuvintele aste: „Mult imi plac femeile de peste Carpați, căci țin la națiunea lor cu totă inima, ceea ce la femeile din țeră nu am aflat în așa grad”.

Apoi întorcėndu-se cătră părintele vicar Beleş, il luă de braț și în auđul tuturoră făcū complimente clerului nostru. „Preoțimea dvóstre este mândria poporului romănesc. Aș simți o nespusă fericire vėđend și clerul nostru din țeră aredicat la nivoul culturai unde se află cei mai mulți preoți de ai dvóstre”.

Întrebat fiind cum se simte după călėtoria ce a făcut-o în străinătate, dișe:

— Me simt totdeuna nefericit, de câte-ori es din țeră, pentru că trebuie să me conving de starea inapoiată în care se află țera mea în comparație cu alte țeri; asta me imple de durere, și ori de câte ori voiu voiagiă, devin trist și me întorc în țeră cu sufletul plin de mahnire.

— Atunci te rogăm să eși din țeră cât de des, — i respunse Chițu, — ca durerea ce o aduci din străinătate să o prefaci în veselie țerii tale pentru care nu înceti a lucră di și nopțe.

După o convorbire de ¹/₄ de óră, timp acordat din bunăvoința șefului de gară — trenul porni între „vivate” entusiastice, cu cari petrecū romănimea adunată pe cel mai mare român al seculului.

Acēsta întimpinare va remănē memorabilă, cu deosebire nouă cestora de dincoci de Carpați, auđind din gura unui Ion Brătianu laudele asupra clerului și a femeilor noastre.

Tot ce e preot român și femeie romăna la noi trebuie să se umple de mândrie de sublimele cuvinte esprimite la adresa lor de marele Ion Brătianu!

Balneofil.

Academia Romăna

ținū în lunile trecute mai multe ședințe; dar biuroul abiă acuma ne trămite procesele verbale.

În ședința din 1/13 maiu se trămite la secțiunea literară adresa ministeriului de culte spre a-și da avisul asupra propunerilor Sinodului relativ la limba pentru revisuirea și editarea cărților bisericesci.

Dl N. Crețulescu face cunoscut Academiei, că în

arhivele de stat ale Veneției se găsesc documente de cel mai mare interes pentru istoria română, și înainteză două serii de copii.

În ședința din 15/27 mai se numește dl G. Chițu delegat din partea Academiei în comisiunea care la Iași va avea să alegă locul pentru așezarea statuei lui Ștefan cel mare.

Dl Gr. Ștefanescu însărcinat în ședința trecută a opină asupra proiectului de lege relativ la cărțile didactice, de lectură și de gramatică, înaintat Academiei de către ministrul instrucțiunii publice, dorește ca mai înainte de a arăta părerile sale asupra acestui proiect, Academia să se pronunție dacă găsește că este bine să se însărcineze cu cercetarea și premiarea cărților de lectură și gramatică?

În asta privință se ivesce o discuțiune mai lungă, la care iau parte dñii Chintescu, Ioan Ghica, Bacaloglu, Ștefanescu, Șion, Sturdza, Aurelianu, Felix, și în urmă se decide prin vot, că Academia voiesce a se însărcina cu această lucrare. Apoi se face desbaterea asupra numitului proiect de lege.

Dl Sturdza propune, și Academia primesce, ca să se roge ministrul instrucțiunii publice, să facă o lege prin care să se oblige toți tipograful și să trimită Academiei câte trei exemplare din publicațiunile ce tipăresc, cărți, diare, foi volante și ori ce fel de publicațiuni.

În ședința din 22 mai (3 iunie) dl Ion Ghica pune în desbatere cesiunea localului Academiei, arătând între alte motive și nesiguranța în care se găsește averea Academiei în localul de aici.

Dl Sturdza și dl președinte Ioan Ghica se însărcineză a se consulta asupra mijloacelor pentru atingerea rezultatului dorit de a-și avea Academia un edificiu al seu propriu.

În ședința din 12/24 iunie, după ce se anunțiază mai multe daruri de cărți, și de o fotografie de pe portretul marelui mitropolit al Moldovei Dositeiu, portret descoperit în mănăstirea Suceva,

Dl Sturdza propune a se publica documentele istorice din partea Academiei printr'o edițiune specială, sub forma unui „Tesaur de monumente”, în scop de a se pute introduce în lumea învățaților români asemenea monumente istorice, spre a fi cu succes utilizate în folosul științei și a istoriei române naționale.

Acosta propunere luându-se în desbatere, la care au luat parte dñii Ghica, Aurelianu, Ștefanescu și Maniu, se primesce în principiu, rămânând ca ea să fie supusă plenului în sesiunea generală, spre a se determina modalitatea publicațiunii și a se prevedea fondurile necesare prin budget.

În ședința din 26 iunie (8 iulie) dl președinte comunică Academiei trista scire a încetării din viață a lui Paul Vasici, și că imediat după primirea depeșei din partea dlui dr. Szalkay, ginerile răpausatului, a și exprimat familiei defunctului academician, impresiunea durerosă și regretele profunde ce s'au încercat pentru pierderea ilustrului coleg.

Academia adânc mișcată de această tristă scire, se asociază din inimă cu regretele exprimate familiei defunctului de către președintele seu.

C e n o u ?

Sciri personale. *Maj. Sa Regele* după sfârșirea manevrelor din Ungaria va face o vizită clironomului în Praga, unde tot atunci va sosi și regele Belgiei. — *Principesa Stefania* va petrece în toamna acesta — împreună cu soțul ei — două luni în Meran. — *Br. Senyer* voiesce a resigna dela mandatul seu de deputat al Poșonului, din cauza că este bolnav și fiind silit a

merge la o baie străină. — *Pr. Ssa Ioan Metianu*, episcopul Aradului, după ce a petrecut câte-va zile în Sibiu, luând parte la consistoriul mitropolitan, s'a rentors la reședința sa. — *Pr. Ssa Mihaiu Pavel*, rentorcându-se din Marămureș, petrecu vr'o dece zile la reședința sa, apoi se duse la Beiuș spre a-și termina cura prin schimbare de aer. — *Tabajdi*, comitele suprem și al comitatului Caraș-Severin, ș-a dat dimisiunea din această funcțiune, care fu și primită; în locul lui comitele suprem al Torontalului, Hertelendy, se va însărcina cu ducerea agendelor.

Regele Carol în tabera dela Cocoresci. Sâmbătă, 22 august (3 sept.), dice „Monitorul Oficial”, *Maj.* Sa regele însoțit de dl colonel Dabija, ministru ad interim de rebel, a plecat, la orele 11, din Sinaia, cu un tren expres, spre a se inspecta tabera dela Cocoresci. La cantonul 25, unde se opri trenul *Maj.* Sa fu întâmpinată de dl general Cernat, comandantul taberei. La sosirea la taberă, M. S. a fost primit de toți oficerii superiori; la orele 12 și jumătate, M. S. a luat dejunul la popota regimentului 2 linie, la care luă parte toți oficerii acestui regiment precum și toți oficerii superiori ai trupelor din taberă. În urmă, M. S. încăleacă și trecu în revistă trupele cari se aflau sub arme pe frontul de bandieră al taberei. După defilare, la orele 2, începă manevra; obiectul ei a fost atacul și apărarea satului Cocoresci. Trupele au fost împărțite în două: acele ce aveau însărcinarea de a ataca satul Cocoresci, erau compuse din un batalion din al 2-lea de linie, din al 4-lea batalion de vânători, din 4 baterii, din al 2-lea de artilerie și 3 escadrone din al 2-lea roșiori; aceste trupe erau puse sub comanda dlui col. Chirițescu, și au fost concentrate la satul Bubulia; satul Cocoresci a fost ocupat de un batalion din al 2-lea de linie, din 4 baterii din 1-iul de artilerie și de un escadron din al 2-lea roșiori sub comanda dlui colonel Carp. M. S. regele a urmărit, cu mult interes, diferitele mișcări ale trupelor; la orele 4 și jumătate, sfârșindu-se manevra, M. S. a strins toți oficerii împrejurul seu și făcând critica diferitelor momente a acestei manevre, exprimând înalta-i mulțumire pentru precisiunea cu care s'a făcut atacul. Intovărășit de toți oficerii, călări, M. S. părăsi tabera, în mijlocul urărilor soldaților, și merse calare până la cantonul 25, unde se sui în tren. La orele 6, era întors în Sinaia.

Evenimentul cel mare al săptămănei trecute este întâlnirea țarului rusesc cu împăratul Vilem. Acosta întâlnire avu loc la 9 l. c. în Danzig, și dură numai câteva ore, după cari ambii se depărtară. Locul și ziua acestei întâlniri se țină până în momentul ultim în secret, ca nu cumva să se adune acolo socialistii și nihilistii spre a comite vr'un atentat. Scopul acestei întrevăderi se dice a fi fost o apropiare între Russia și Germania.

Balul academic din Năsăud, dat încă la 18 august, a reeșit bine. Din raportul trimis numei acuma însămnăm, că la acel bal luară parte, între altele, și dōmnele: Amalia Pop n. Orbonaș, dr. Filipanu, Leopoldina Vajnai, dōsoarele: Emilia și Paulina Mihăilaș, Flora Petri, Amalia Picu, Maria Pop, Ana Precup, Laura Mărgineanu, Valeria Pavelia, Emilia Lup din Gherla, Victoria Șoldea, Valeria de Pap, Antonia Wokalek ș. a.

Necrolog. *Sofia Patitia n. Motora*, veduva protopopă a lui Ioan Patia din Cămpeni, al căru portret și biografie s'a publicat și în foia noastră, a repausat la 7/19 august în etate de 65 ani în Cămpeni.

Proprietar, redactor răspundător și editor:

IOSIF VULCANU.